

Arrest

nr. 170 969 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 oktober 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 12 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 2 juni 2016 staat – met betrekking tot het door de partijen gestelde aangaande de beschikking – het volgende vermeld: *“Voor wat de in de beschikking opgenomen grond betreft, stelt de verzoekende partij dat zij heeft aangetoond een relatie te hebben sinds 2010 en samen te wonen sinds 2014 en dat de combinatie van beide gegevens maakt dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voldeed aan de voorwaarde van een relatie van minimum twee jaar met gezamenlijke ontmoetingen gedurende 45 of meer dagen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat het aan de verzoekende partij toekwam om haar relatie naar behoren aan te tonen bij de aanvraag.”*

2.5. Verzoeker tracht ter terechtzitting andermaal aannemelijk te maken dat hij heeft bewezen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden met zijn partner, omdat zij elkaar reeds twee jaar kennen en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag elkaar reeds drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Hij meent dat dit kan worden afgeleid uit het gegeven dat zij elkaar enerzijds reeds kennen sinds 2010 – wat meer dan twee jaar is – en dat zij sinds 2014 samenwonen – wat impliceert dat zij elkaar reeds drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Evenwel gaat verzoeker hiermee voorbij aan de inhoud van de beschikking, waarin reeds werd gesteld dat hij middels zijn verzoekschrift, dat zich beperkt tot een opsomming van de elementen die volgens hem zijn relatie kenmerken, niet aantoonde dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. De Raad kan niet anders dan herhalen dat verzoeker, door thans opnieuw deze elementen op te sommen, niet in concreto heeft aangetoond een stabiele en duurzame partnerrelatie te onderhouden. Verzoeker legt immers geen enkel bewijs voor dat zijn beweringen staft. Zoals in de beslissing terecht werd gesteld, kan op grond van de overgemaakte stukken enkel worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds kennen sedert 2013 en elkaar in die periode minstens éénmaal – van 4 april 2013 tot 7 april 2013 – hebben ontmoet. Deze bewijzen volstaan aldus niet om aan te tonen dat zij elkaar reeds drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. In de mate dat verzoeker aangeeft dat de samenwoning sinds 2014 wel het bewijs vormt van de vereiste aantal ontmoetingen, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing werd aangegeven dat slechts vanaf 29 april 2015 sprake was van een daadwerkelijke samenwoning volgens het rijksregister. Vertrekkend vanuit deze datum van samenwoning, kan de samenwoning evenmin dienen als bewijs dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting op

concrete wijze ingaat tegen voormeld motief in de bestreden beslissing aangaande de door verweerder gehanteerde datum van samenwoning. Verzoeker beperkt zich er louter toe te stellen dat sprake is van een langere samenwoning, zonder concreet aan te geven waarom de motieven van de bestreden beslissing niet zouden kunnen standhouden en evenmin aan te geven met welke overgemaakte bewijzen dienaangaande verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA